

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen-tidningen

December 2025

Innehåll

FEATUREARTIKEL	1
ÖKA VÅR TRO	1
BIBELSTUDIER	16
GUDS ORD.....	16
SÖK FÖRST.....	19
KRISTUS DOG FÖR OSS	22
LEDDA AV GUDS ANDE	25
KRISTET LIV OCH LÄRA	28
ELIJAS VERK – OMVÄNDELSE, REFORMERING OCH ÅTERUPPRÄTTELSE	28

Följ med i din bibel!

Öka vår tro

”Apostlarna sade till Herren: Öka vår tro.”
Lukas 17:5

När ännu ett år närmar sig sitt slut är det lämpligt att vi undersöker det viktiga ämnet tro. Ordet tro förekommer hundratals gånger i Bibeln. Det är kanske överraskande att alla utom två av dessa förekomster finns i Nya testamentet, och av alla förekomster i Nya testamentet är 216 efter pingstdagen. Ordet förekommer bara 29 gånger i evangelierna, och i Johannesevangeliet förekommer ordet tro inte alls. Det är också intressant att notera att nästan hälften av förekomsterna av ordet tro i Nya testamentet finns i en av tre böcker – Romarbrevet, Galaterbrevet och Hebreerbrevet. För att få en bättre förståelse av detta ämne kan man därför vända sig till dessa tre brev från Paulus som primära källor till information och förståelse om tro.

Innan vi vänder oss till Nya testamentet vill vi dock först titta på vad som står i Gamla testamentet. Även om tro inte verkar vara något som betonas i Gamla testamentets skrifter, visar de två referenser som finns där hur viktigt det var för Gud. Det första användandet var Guds ord riktade till Israels folk, där

han tillrättavisade dem för deras brist på tro. ”Jag ska dölja mitt ansikte för dem”, sade han, ”och se hur det går för dem, ty de är ett förvända släkte, barn som inte har någon tro.” (5 Mosebok 32:20). Den andra hänvisningen till tro i Gamla testamentet finns i profeten Habakuks skrifter. ”Den rättfärdige skall leva av sin tro.” (Habakuk 2:4). Aposteln Paulus kommenterar båda verserna i Nya testamentet. Även om det inte är en direkt hänvisning till skriften i 5 Mosebok, säger Paulus att Israel inte uppnådde rättfärdighet ”eftersom de inte sökte den genom tro”. (Romarbrevet 9:32). Paulus citerar Habakuks skrift tre gånger i sina skrifter – i Romarbrevet 1:17, Galaterbrevet 3:11 och Hebreerbrevet 10:38. Vi inser alltså att även om de flesta skriftställen som hänvisar till tro finns i Nya testamentet, så fastställdes grunden för detta viktiga ämne av Gud mycket tidigare.

Nycklar till att förstå tro

I början av vår lektion vill vi lista fyra viktiga punkter om tro. För det första har tro sedan människans skapelse varit ett absolut krav för att någon ska kunna stå inför Gud och ärva hans löften, vare sig de är jordiska eller himmelska. (Hebreerbrevet 11:6). För det andra betonade Moselagen inte tro, utan gärningar – att hålla buden och utföra ceremonier. (Efesierbrevet 2:15). För det tredje var de som var Guds välbehagliga i Gamla testamentets tid – de

fortida rättfärdiga – acceptabla för honom, inte för att de kunde hålla lagen, utan på grund av sin tro (Romarbrevet 4:13; Hebreerbrevet 11:1,2). För det fjärde finns det för Guds folk som lever efter pingsten ett oskiljaktigt samband mellan tro och andlig födelse i början av den kristna vandringen, liksom i den dagliga verkan av den Helige Ande och troens utveckling fram till slutet av den vandringen. (1 Korintierbrevet 12:7-9; Galaterbrevet 3:14). Denna sista punkt hjälper oss att inse hur anmärkningsvärd de forntida rättfärdigas tro var. De var inte avlade av den Helige Ande, men de hade en stor tro.

Nyckeln till de gamla hjältarnas tro i Gamla testamentet var att det var en process, en utveckling, inte bara en tillfällig övertygelse. Tron blev för dem ett sätt att leva. Den styrde hela deras syn på den värld de levde i och deras plats i den. Abraham, till exempel, sökte efter en stad med en gudomlig grund, byggd av Gud, med tron att Gud hade en plan för något i framtiden som skulle vara en bättre ordning för honom och resten av världen än de fallna förhållanden som rådde på hans tid. Hebreerbrevet 11:10

På samma sätt är utvecklingen av tro också en process för Guds barn idag. Tro vid tidpunkten för den helige Andes födelse krävs i viss mån, men det är bara en startpunkt, fortfarande outvecklad och oprövad. Utvecklingen av tro börjar vid invigningen

och andens födelse, men slutar inte förrän vid döden och andens födelse. Sann tro är inte att säga att vi är "frälsta" eller "pånyttfödda" och sedan mestadels glömma bort det och på något sätt tro att det gör oss till kristna. Tvärtom är det tron och dess utveckling och framsteg efter andens födelse som är nyckeln till att vara en sann kristen. Som Paulus säger: "Jag skäms inte för Kristi evangelium, ty det är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. ... Därigenom uppenbaras Guds rättfärdighet från tro till tro, såsom det står skrivet: 'Den rättfärdige skall leva av tro.'" (Romarbrevet 1:16,17). En översättning lyder en del av vers 17 som "rättfärdighet som är av tro från början till slut". Med andra ord är att leva av tro och utvecklas "från tro till tro" en pågående process under hela det kristna livet, inte bara en tillfällig övertygelse.

Tro fortfarande nödvändig

Man kan ställa sig frågan: "Behöver vi fortfarande tro?" Vi har ju nu mer kunskap om Guds frälsningsplan än någonsin tidigare. Många bibliska profetior har uppfyllts eller är på väg att uppfyllas. I dag har vi en till synes oändlig tillgång till bibelhjälpmiddel och relaterat studiematerial. Kanske är tron inte lika viktig i dag som den en gång var. Jesus pekade framåt mot vår tid och ställde en relaterad fråga: "När Människosonen kommer, kommer han då att finna tro på jorden?" (Lukas 18:8).

Även om han inte svarade direkt på denna fråga, antydde Jesus med sina ord att tro fortfarande skulle behövas i vår tid, och dessutom att han inte skulle finna den i överflöd. Detta faktum i sig borde hjälpa oss att inse hur viktig tron är i vår tid, när det finns så lite av den kvar på jorden. Även om vi ser Guds stora frälsningsplan tydligare än någonsin tidigare, bör detta inte på något sätt minska behovet av tro. Ju mer vi ser och vet, desto mer bör vi inse hur mycket vi fortfarande inte vet eller förstår fullt ut, och det är där tron kommer in i bilden. Paulus ord bör fortfarande eka högt inom oss: "Vi vandrar i tro, inte i syn." 2 Korintierbrevet 5:7

Till exempel såg och visste Abraham vissa saker redan på sin tid. Han visste att Gud kunde utföra mirakel, såsom att ge honom en son när han och Sara var för gamla för att få barn. Abraham visste också att Gud kunde uppväcka från de döda, vilket bevisades genom hans ingripande i offret av Isak. (Romarbrevet 4:16-21; Hebreerbrevet 11:17-19). Dessa saker såg och uppskattade Abraham med sina fysiska ögon. Utöver detta såg han dock med troens ögon en tid i framtiden då alla jordens släkter skulle välsignas genom ett frö. (1 Mos 12:3; 22:18). Han visste inte hur eller när det skulle ske, men hade tro på att det skulle ske. Vi ser också många saker idag, men allt är ännu inte fullt känt. Vi ser en stor tid av oro omkring oss, men många detaljer om framtida

händelser känner vi ännu inte till (Daniel 12:1). Vi ser och inser att antalet medlemmar i Kristi kropp på denna sida av slöjan minskar, men vi vet inte dagen eller timmen då den sista medlemmen kommer att gå in i härligheten. Dessa och andra saker ser vi delvis, men vi har tro på att allt kommer att fullbordas enligt Guds plan. 1 Korintierbrevet 13:12

Man kan säga att vi kommer att behöva mer tro när vi förbereder oss för att gå in i 2026 än Abraham behövde på sin tid, mer än den tidiga kyrkan behövde, mer än de heliga som levde i början av skörden behövde och mer än vi själva behövde under det gångna året. Vi kan vara säkra på att en ökande måttstock och utveckling av tro, enligt omständigheterna och erfarenheterna hos Herrens folk som lever vid varje tidpunkt, behövs för att vi ska kunna vara fullt behagliga för Gud.

Tron består av två delar – substans och bevis

Vissa delar av den kristnes utveckling definieras inte specifikt i Skriften, men tron gör det. Paulus ger oss dess definition: "Tro är en övertygelse om det man hoppas på, en visshet om det man inte ser." (Hebreerbrevet 11:1). Vi märker här att tron inte är "det man hoppas på" och inte heller "det man inte ser". Den är snarare "substansen" och "beviset" för

dessa saker. Det vi "hoppas på" är uppfyllandet av Guds plan, inte bara för hans kyrka, utan också i sinom tid för hela världen. Tro, säger Paulus, är "substansen" av det vi hoppas på. Ordet substans betyder här "en grund eller ett stöd". Stödet, eller substansen, för vårt hopp är Guds ord, Bibeln. Det är denna grund av sanning som ger oss substansen i vårt hopp. Paulus talar om det på följande sätt på ett annat ställe: "Det hoppet har vi som ett säkert och fast ankare för själen, som går in bakom förlåten." Hebreerbrevet 6:19

Den andra aspekten av tro, enligt Paulus, är "beviset på det som inte syns". De saker som vi inte ser är i allmänhet de som ligger i framtiden, vare sig det är imorgon, nästa vecka, nästa år eller om många år. I alla dessa fall vet vi inte vilka specifika händelser som kommer att inträffa i våra liv. Ordet bevis betyder "ett bevis eller en bevisning". Beviset på det som ligger i framtiden, när det gäller tro, visas genom Guds handlingar i det förflutna. Med andra ord kan vi se tillbaka på våra erfarenheter och på mänsklighetens erfarenheter i allmänhet och se att Gud har agerat felfritt fram till detta ögonblick och har genomfört varje liten detalj i sin plan perfekt. Här ligger beviset som försäkrar oss om det som ligger framför oss – det som vi inte ser. Tack vare bevisen, eller beviset, på Guds tidigare handlingar, som vi kan

se, har vi nu tro på det framtida genomförandet av hans plan, det som vi inte helt kan se.

Dessa två aspekter av tro – substans och bevis – kan också ses i samband med Guds verk. Den substansiella delen av tron kan vi kalla ”tron”, sanningen om Guds plan och dess uppfyllelse. (Judas 1:3). Bevisdelen av tron kan vi kalla ”vår tro”. Det är de livserfarenheter som har varit, är nu och kommer att vara i framtiden, i överensstämmelse med Guds planer för vart och ett av hans barn. När vi ser detta vet vi att han kommer att fullborda allt i framtiden, precis som han har gjort i det förflutna.

Två typer av erfarenheter hjälper oss att utveckla denna tvådelade trosstruktur. För det första har vi lärande erfarenheter. Dessa hjälper oss att utveckla troens substansaspekt. Sådana erfarenheter kan omfatta saker som personlig studie, deltagande i olika möten och sammankomster med Herrens folk, personlig meditation och bön samt gemenskap med andra kristna. Troens bevisaspekt kan sägas utvecklas genom tillämpningserfarenheter. Dessa kan omfatta erfarenheter som att hantera världen, vårt arbete, genomgå olika prövningar och tester, våra reaktioner på dessa erfarenheter, hur vi reagerar på världens erfarenheter och hur vi hanterar livets osäkerheter. Genom både lärande och

tillämpningserfarenheter måste vår tro växa, utvecklas och öka när vi vandrar i Jesu fotspår.

Öka vår tro

I vår bibeltext i början av denna lektion bad lärjungarna Jesus att öka deras tro. Han svarade inte definitivt, utan förklarade istället vad en ökad tro kunde åstadkomma. "Om ni hade tro som ett senapsfrö, skulle ni kunna säga till detta fikonsträd: 'Bli uppryckt med rötterna och planteras i havet', och det skulle lyda er." (Lukas 17:6). Ett liknande uttalande finns i Matteusevangeliet: "Om ni har tro som ett senapsfrö, kan ni säga till detta berg: Flytta dig härifrån dit bort, och det kommer att flytta sig, och ingenting kommer att vara omöjligt för er." (Matteus 17:20). I båda dessa uttalanden märker vi att ökad tro har att göra med prestationer som är omöjliga för en människa – illustrerat av saker som att flytta ett träd eller ett berg genom att bara tala till det. För att ytterligare betona dessa till synes omöjliga bedrifter, liknar han sådan tro vid ett senapsfrö, det minsta av alla frön. (Markus 4:31). Jesus säger i själva verket att om vi har en tro som representeras av något så litet som ett senapsfrö, kan mänskligt omöjliga saker göras.

Att öka vår tro har alltså att göra med att veta och ha förtroende för att Gud kan göra saker som är omöjliga med mänsklig kraft, oavsett om det är direkt

relaterat till oss eller till uppfyllandet av hans plan i allmänhet. Jesus beviljade inte sina lärjungar denna begäran eftersom han visste att en sådan ökning av tron skulle komma genom erfarenhet och över en längre tid, inte genom ett mirakel från hans sida eller någon omedelbar åtgärd han kunde vidta. Enkelt uttryckt kommer ökad tro inte över en natt, och inte heller omedvetet. Ökad tro kom till lärjungarna – och kommer också till oss – genom att vi lär oss mer om Gud, hans plan, hans sanning, ”substansen” i våra förhoppningar, och genom att vi mer och mer erkänner och uppskattar hans ledning i det förflutna och nuet, vilket är det ”bevis” vi har för att möta framtiden och livets osynliga erfarenheter.

Liten tro och stor tro

Om tron ska öka måste det betyda att vi ibland inte har den så fullt ut som vi borde. Detta gällde också vår Herres lärjungar under hans jordiska tjänst. Vid fyra olika tillfällen sa Jesus till dem att de var ”av liten tro”. (Matteus 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). Utrymmet tillåter inte en detaljerad genomgång av dessa skriftställen, förutom att sammanfatta de problem som hämmade lärjungarnas tro och, ibland, vår egen.

I de ovanstående berättelserna saknades tro på grund av: oro över nuvarande och framtida timliga

behov, inklusive sådana som kanske inte ens kommer att inträffa; rädsla under livets stormar som då och då drabbar Guds barn; oförmåga att behålla förtroende och tillit när man går igenom erfarenheter som ligger helt utanför köttets kontroll; och köttsligt resonemang, i synnerhet att man glömmer hur Herren har lett oss genom tidigare erfarenheter.

Lösningarna på dessa exempel på behovet av ökad tro är: att ersätta oro över timliga saker med att söka andliga saker; att komma ihåg att Herren kontrollerar livets stormar som drabbar oss och kommer att lugna dem så snart han ser att det är bäst för vår andliga utveckling; att utveckla uthållighet och beständighet i våra erfarenheter, inse att Herren aldrig kommer att lämna oss eller överge oss; och att minnas de bevis vi har på Guds fullkomliga verk i alla tidigare erfarenheter i vårt liv. Alla dessa botemedel kommer att öka vår tro, precis som de gjorde i fallet med Jesu lärjungar. Matteus 6:33; Psaltaren 107:29; Hebreerbrevet 13:5; Filipperebrevet 1:6

Skriften innehåller många underbara exempel på tro. Mest anmärkningsvärt är berättelsen i Hebreerbrevet kapitel 11 om de många trogna från forna tider. De hade inte bara tro, utan deras tro ökade i takt med att deras liv fortskred, ända till döden. "Alla dessa dog i tron, utan att ha fått löftena uppfyllda, men de såg dem på avstånd och var övertygade om dem och omfamnade dem och bekände att de var främlingar

och pilgrimer på jorden.” (Hebreerbrevet 11:13). Även vi måste dö i tro, i vetskap om att det är först då som vi, om vi är trogna, kommer att få vårt utlovade arv. Vi är också främlingar och pilgrimer på jorden, och ”vårt medborgarskap är i himlen”. (Filipperbrevet 3:20). Vi har gett upp jordiska anspråk och privilegier och söker ett ”bättre land ... ett himmelskt”. Hebreerbrevet 11:16; 1 Petrusbrevet 2:11

Mål för det nya året

När vi avslutar 2025 och går in i ett nytt år är det viktigt att vi kommer ihåg hur viktigt det är att växa och mogna i vår trosstruktur. Låt oss därför fatta följande beslut för det kommande året:

1. Var aktiv för Herren, sanningen och bröderna. Arbeta hårt inom alla dessa områden, medvetna om att ett aktivt kristet liv är en av nycklarna till ökad tro. 1 Timoteus 6:18; Titus 3:8

2. Håll fokus på vår meditation över Guds ord och de många hjälpmedel som vi har till vårt förfogande i nuläget. Studiet av Guds ord kan aldrig ha någon annan inverkan än att öka substansen i vår trosstruktur. Johannes 5:39; 2 Timoteus 2:15

3. Låt dig inte dras in i eller oroa dig för världens otaliga problem, eller deras lösning, som endast

Kristi rike kan åstadkomma. Om förhållandena i världen verkar ta oss bort från Guds ord eller Guds frid, är det kanske dags att stänga av televisionen eller radion, ta avstånd från den ständiga strömmen av nyheter och åsikter via elektroniska och sociala medier och undvika det som skrivits av människors mänskliga resonemang och som föreslår ogenomförbara lösningar. Kom ihåg att Gud har allt under sin kontroll och att vi inte behöver oroa oss. Filipperbrevet 4:6,7; 1 Petrusbrevet 5:7

4. Fortsätt att vaka, men kom ihåg att det finns en skillnad mellan att vaka och att vara upptagen av och orolig för det som händer i världen. En vakt i vaktornet blir inte inblandad i denna världs strider, utan vakar för att se Guds kraft när den används för att besegra hans fiender. Vakta för att se hur profetiorna utvecklas och uppfylls. Detta kommer också att öka vår tro. 1 Korintierbrevet 16:13; 1 Petrusbrevet 4:7

5. Var glad och jubla. Var positiv till ditt liv i Herren, var positiv till dina medbröder, var positiv och fast i sanningen och var positiv till det härliga resultatet av Guds plan. Se på alla livets erfarenheter genom perspektivet av Guds stora frälsningsplan, och resultatet blir ökad tro. Filipperbrevet 4:4; 1 Tessalonikerbrevet 5:16

Tron måste vägleda oss till vårt sista andetag. För var och en av oss kan det vara idag, imorgon, nästa månad, nästa år eller om många år. Oavsett hur många dagar vi har kvar att leva kommer tron alltid att vara nödvändig. Med en utvecklad och ökad tro spelar det ingen roll hur långt eller kort vårt liv är, eller vad som händer under resans gång, eftersom vi kommer att vara fullt utrustade andligt för att segra. "Det är denna seger som övervinner världen, nämligen vår tro." 1 Johannes 5:4

"Du får aldrig glömma de dagar då du tog emot ljuset och genomgick en så stor och smärtsam kamp. Det berodde delvis på att allas ögon var riktade mot dig när du uthärdade hårda ord och svåra upplevelser, delvis på att du slöt dig till dem som led ungefär samma sak. Du sympatiserade med dem som sattes i fängelse och du var glad när dina egna ägodelar konfiskerades, för du visste att du hade en mycket mer solid och bestående skatt i himlen. , kasta inte bort ert förtroende nu – det medför en rik belöning i den kommande världen. Tålmodigt uthållighet är vad ni behöver om ni, efter att ha gjort Guds vilja, ska få det han har lovat. Om en liten stund kommer han som ska komma, och han dröjer inte. Nu ska den rättfärdige leva av tro, men om någon drar sig tillbaka, har min själ ingen behag i honom. Vi ska verkligen inte vara människor som drar oss tillbaka, ... utan människor som bevarar [ökar] sin tro tills

deras själars frälsning är fullbordad! Hebreerbrevet
10:32-39

Bibelstudier

Lektion för 7 december

Guds ord

Nyckelverser: "All skrift är given av Guds inspiration och är nyttig för undervisning, för tillrättavisning, för upprättelse, för fostran i rättfärdighet, så att Guds människa må bli fullkomlig, fullt utrustad för alla goda gärningar."

2 Timoteusbrevet 3:16,17

Utvalda skriftställen:

2 Timoteusbrevet 3:14-17; Psalm 119:105

Aposteln Paulus skrev sitt sista brev till Timoteus medan han satt fängslad i Rom. (2 Timoteusbrevet 1:16; 2:9). I apostelns brev till den tidiga kyrkan omnämner han Timoteus som "min medarbetare" och "mitt älskade och trogna barn i Herren". (Romarbrevet 16:21; 1 Korintierbrevet 4:17). I sitt brev uppmanar aposteln Paulus först Timoteus att "aldrig skämmas för vittnesbördet om vår Herre eller om mig, hans fånge", utan "i stället, med Guds kraft, dela mina lidanden för evangeliets skull". 2 Timoteusbrevet 1:8

Senare i sitt brev skriver aposteln: "Var stark genom den nåd som finns i Messias Jesus. Det du har hört från mig genom många vittnen, anförtro det till trogna människor som också kommer att kunna undervisa andra." (2 Timoteus 2:1,2). Därefter varnar aposteln Paulus Timoteus för att "i de sista dagarna [av denna tidsålder] kommer svåra tider", och han identifierar de ogudaktiga attityder och beteenden som skulle förekomma även bland vissa som utåt sett verkar gudfruktiga. (2 Timoteus 3:1-7). För att motverka sådana förhållanden uppmanar aposteln Timoteus, liksom alla Kristi efterföljare, att minnas hans "lära, uppförande, avsikt, tro, långmodighet, kärlek, tålmod, förföljelser, lidanden" och säger att "alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus kommer att bli förföljda". verserna 10-12

Vi citerar återigen våra nyckelverser och infogar de grekiska definitionerna av vissa ord: "All skrift som är inspirerad av Gud är också nyttig [hjälpssam, fördelaktig] för undervisning, för tillrättavisning [för att övertygas, övertalas], för korrigerande [en upprättelse, reformering], för undervisning i rättfärdighet: så att Guds människa må bli fullkomlig, fullt utrustad för varje gott verk." Här betonar aposteln vikten av "alla skrifter som är inspirerade av Gud" och att vi uppriktigt och vördnadsfullt ska läsa, studera och djupt begrunda hela det heliga ordet av sanning.

Profetiorna i Bibeln visar Guds visdom, gör oss bekanta med hans planer och avsikter och gör det möjligt för oss att betrakta både nutiden och framtiden ur ett gudomligt perspektiv. Ju tydligare vi förstår Guds allvisa planer, desto bättre kan vi tjäna honom på rätt sätt och med rätt anda – inte som "tjänare" utan som "arvingar" och "söner". Romarbrevet 8:1-17; Galaterbrevet 4:1-7

De inspirerade skrifterna avslöjar för oss hur förhållandena kommer att vara i Guds kommande rike och hjälper oss att motverka de nuvarande ogudaktiga influenserna från "denna onda värld" (Galaterbrevet 1:4). En noggrann studie av "alla skrifter som är inspirerade av Gud" stärker vår tro på Skaparen och på alla hans "övermåttan stora och dyrbara löften" (2 Petrusbrevet 1:4).

Det inspirerade sanningsordet har givits "för att Guds tjänare skall bli fullt utrustade för varje gott verk" (2 Timoteusbrevet 3:17). "Allt som tidigare har skrivits, har skrivits för vår lärdom, så att vi genom tålmod och tröst i skrifterna kan få hopp." – Romarbrevet 15:4

Sök först

**Nyckelvers: "Oroa er därför inte för morgondagen, för morgondagen har sina egna bekymmer. Varje dag har nog av sina egna bekymmer."
Matteus 6:34**

**Utvalda bibelverser:
Matteus 6:24-34**

Som en del av sitt bergspredikan uppmanade Jesus sina följare att inte oroa sig eller vara "ängsliga" för morgondagen. Ängest och oro är allvarliga fiender för en kristen. Om vi tillåter dessa att invadera vårt tänkande kan det skada både vår fysiska och andliga hälsa. Hur kan vi bekämpa ångest?

Aposteln Petrus uppmanar: "Kasta all er oro på honom [Gud], för han själv bryr sig om er." (1 Petrus 5:7) Aposteln Paulus skriver: "Oroa er inte för något, utan be i varje situation ... med tacksägelse och frambär era önskemål inför Gud. Och Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara era hjärtan och era tankar." Filipperbrevet 4:6,7

Det är stor skillnad mellan slarv och oro. Hade Jesus varit slarvig när det gällde morgondagen, skulle han

inte ha sagt till sina lärjungar att samla ihop resterna efter att ha matat en enorm folkmassa. Istället illustrerade Mästaren vid det tillfället visheten i att planera för nästa måltid. (Johannes 6:1-13). Det var inte en "oroande" tanke som vår Herre lovordade. Lärjungarna fick instruktioner att använda det som hade givits dem och inte slösa bort något av det.

Vår nyckelvers innebär inte slarv i vårt dagliga liv när det gäller att försörja oss själva och dem som är beroende av oss. Vad betyder då dessa ord av Jesus? Tidigare varnade Mästaren: "Samla inte skatter på jorden, ... utan samla skatter i himlen, ... ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara." (Matteus 6:19-21). Den "skatt" som vi bör värdesätta mer än något annat i livet, och som våra hjärtan ständigt bör vara inriktade på, är de himmelska skatterna, Guds "övermåttan stora och dyrbara löften". 2 Petrus 1:4

Det är både rätt och nödvändigt att lägga tid och energi på att tillgodose våra behov och behoven hos dem som är beroende av oss, såsom mat, kläder och en plats att bo på. Efter att ha identifierat sådana grundläggande mänskliga behov säger Jesus: "Er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta." (Matteus 6:25-32). Sedan uppmanar han: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet." (vers 33). Ordet "söka" kommer från ett grekiskt ord som betyder

”begära”. Ordet ”först” har betydelsen ”först i tid, plats och betydelse”.

Jesu läxa är att kristnas önskan och första prioritet bör vara ”Guds rike” och möjligheten att bli medarvingar till Kristus i det riket. Aposteln Paulus beskriver detta som att ”dela med andra i en himmelsk inbjudan”. (Hebreerbrevet 3:1). Denna härliga inbjudan är att bli ”Guds arvingar och medarvingar med Kristus, om vi lider med honom, för att vi också ska bli förhärligade tillsammans med honom”. Romarbrevet 8:17

Låt oss därför inte vara oroliga för morgondagens behov. Efter att ha gjort vår del bör vi lägga allt i Guds händer, i vetskap om att ”för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa för dem som är kallade enligt hans avsikt”. vers 28

Kristus dog för oss

Nyckelvers: ”Om vi, medan vi var fiender, blev försonade med Gud genom hans Sons död, så mycket mer, nu när vi är försonade, kommer vi att bli frälsta genom hans liv.”

Romarbrevet 5:10

Utvalda bibelverser:

Romarbrevet 5:6-11

I vårt utvalda bibelstycke förklarar aposteln Paulus att Gud visade sin stora kärlek till oss ”genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare”. (Romarna 5:8). Gud ”gav sin enfödde Son”, Jesus, som frivilligt gav sitt fullkomliga mänskliga liv som lösen, eller försoningspris, för hela mänskligheten. Johannes 3:16,17; Johannes 10:17,18; 1 Timoteus 2:5,6

En tydlig förståelse av lösen, utifrån dessa och andra skriftställen, gör det möjligt för oss att förstå många aspekter av Guds planer och syften. Det tjänar också som en ständig påminnelse om att det inte finns några gärningar vi kan eller skulle kunna göra själva för att vinna evigt liv. Aposteln Paulus säger: ”För det är av nåd ni har blivit frälsta, genom tro – och detta

kommer inte från er själva, det är Guds gåva – inte genom gärningar, så att ingen kan berömma sig.” Efesierbrevet 2:8,9

Aposteln identifierar också mänsklighetens hjälplösa tillstånd och att vi var ”utan kraft” att rädda oss själva från synd och död. (Romarbrevet 5:6). Han påpekar att ”genom en enda människa [Adam] kom synden in i världen, och genom synden kom döden, och så gick döden över på alla människor.” (vers 12). Paulus säger vidare att ”syndens lön är döden”, men inte evig plåga. Romarbrevet 6:23

Medan hela mänskligheten befann sig i denna hopplösa situation, ”dog Kristus för de ogudaktiga” (Romarbrevet 5:6). Aposteln betonar sedan att ”om genom den enes [den fullkomlige mannen Adams] överträdelse de många dog, så har ännu mer Guds nåd och gåvan genom den enes [den fullkomlige mannens] nåd, Jesus Kristus, överflödat de många” (vers 15). Denna oförtjänta ”Guds gåva är evigt liv genom Jesus Kristus, vår Herre” (Romarbrevet 6:23).

Paulus lär oss att försoning med Gud endast sker genom tro på Jesu blodsoffer, ”lösen för alla”. Han skriver: ”Medan vi var fiender, blev vi försonade med Gud genom hans Sons död, ... genom vilken vi nu har fått försoningen.” – Romarbrevet 5:10,11

Med denna ställning är vi nu i position att ta emot den ytterligare välsignelsen att förstå och uppskatta att det för närvarande finns en "himmelsk kallelse", en "hög kallelse från Gud". (Hebreerbrevet 3:1; Filipperbrevet 3:14). Detta är tillgängligt för dem som genom tro accepterar Jesus som sin lösen och grunden för deras försoning med Gud, och som dessutom helgar sig helt och hållet åt att göra Guds vilja. De som är "troigna intill döden" kommer att få "livets krona", det vill säga odödlighet som andliga varelser. De kommer att ingå i det "nya Jerusalem" och utgöra "bruden" för Guds käre Son. (Uppenbarelseboken 2:10; 21:2,9). Tillsammans med Kristus, deras huvud, kommer de att tjäna som "präster" för att förena mänskligheten med Gud i harmoni i riket. Uppenbarelseboken 20:4,6

Låt oss "änkvärt" göra vår "kallelse och utvalda ställning säker". (2 Petrus 1:10). Aposteln Paulus förmanar Herrens efterföljare: "Om vi är barn, är vi också arvingar, Guds arvingar och medarvingar till Kristus, om vi lider med honom, för att vi också ska förhärligas med honom. Ty jag anser att lidandena i denna tid inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras i oss." Rom. 8:17,18

Ledda av Guds Ande

**Nyckelvers: "Alla som leds av Guds Ande är
Guds söner."
Romarbrevet 8:14**

**Utvalda bibelverser:
Romarbrevet 8:12-17**

I vår nyckelvers använder aposteln Paulus för första gången i sina skrifter uttrycket "Guds söner". Han kopplar det till ett djupgående krav: för att betraktas som Guds söner måste vi vara "ledda av Guds Ande".

Vad betyder det att ledas av Guds Ande? Är det en personlig eller känslomässig upplevelse? Våra föränderliga känslor är inte ett tillförlitligt mått på om vi har Guds heliga Ande. Dessutom är de inte tillförlitliga att leda oss, eftersom känslor till stor del är ett resultat av våra naturliga benägenheter och lätt kan förändras beroende på yttre omständigheter.

Känslor ska aldrig förväxlas med tro. Ändå finns det ett samband mellan tro och en helig känsla, liknande sambandet mellan en växts rot och dess blomma. Tro är permanent, precis som en växts rot är permanent i marken. Känslor har så att säga sin

”säsong”, precis som en växts blommor. Precis som en växts rot inte producerar blommor under alla årstider, så ger inte heller tro alltid upphov till extatiska, glada känslor.

Våra känslor och emotioner kan sjunka när vi har fysiska smärtor, går igenom svårigheter på grund av fattigdom eller upplever en nära anhörigs död. Ändå kan vår tro på Gud och hans löften förbli fast. Följaktligen bör vi inte mäta Guds kärlek och makt gentemot oss enbart utifrån våra känslor. Om vår tro grundas på det bibliska löftet att Gud är oföränderlig, kommer vårt kristna liv och vår kärlek att flöda stadigt som en djup flod. (Malaki 3:6; Jakob 1:17). Det kommer inte att påverkas lätt av en kall vind eller hindras av missmod.

Moses styrdes inte av sina känslor eller emotioner när han stod vid Röda havets strand. Det gjorde inte heller Abraham när han offrade Isak, eller den israeliska armén när de omringade Jeriko i sju dagar. Aposteln Paulus styrdes inte av sina känslor, och han lät sig inte övertalas av bröderna i Caesarea, efter att han hade bestämt sig för att det var Herrens vilja att han skulle resa till Jerusalem, där det var säkert att fängelse väntade honom. Apostlagärningarna 21:8-14

Gud leder oss inte genom att tala hörbart till oss. Han leder och undervisar oss dock genom sitt skrivna ord,

26 Dagningen

” ”, sitt ”ljus” och sin ”sanning”. (Psaltaren 25:4,5; 43:3; 119:105). Aposteln Paulus beskriver några av tecknen på att vi leds av Guds Ande. Strävar vi dagligen efter att ”vandra [grekiska: leva, uppföra sig] inte efter köttet, utan efter Anden”? (Romarbrevet 8:4). Är vårt sinne ständigt intresserat av ”Andens saker”? (vers 5). Gör vi alla ansträngningar, med hjälp av Guds heliga Ande, för att ”döda” vår kropps gärningar, inklusive alla våra syndiga tendenser? (vers 13; Kolosserbrevet 3:8,9). Om så är fallet, är detta tecken på att vi leds av Guds Ande.

På andra ställen identifierar aposteln ytterligare bevis på att vi leds av Guds Ande. Om vårt mål är att utveckla mer av Andens frukter, ”kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, mildhet, självbehärskning”, då leds vi av Guds Ande. (Galaterbrevet 5:22,23). Om vi är villiga att följa vår Mästares fotspår till varje pris och oavsett lidande, är detta ytterligare tecken på att vår allälskande Skapares Ande leder oss. Romarbrevet 8:17,18

Elijas verk – omvändelse, reformerings och återupprättelse

”Se, jag skall sända profeten Elia till er innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna, så att jag inte kommer och slår jorden med en förbannelse.”
Malaki 4:5,6

Uttrycket ”Herrens stora och fruktansvärda dag” används i Bibeln för att beskriva en tid då Gud inte längre tillåter mänskligheten att fortsätta med sina själviska och syndiga vägar, utan att han hindrar dem. Profeterna talar också om denna period som ”Herrens hämndens dag” och en ”dag av moln och tät mörker”. (Jesaja 34:8; Joel 2:2). Jesus citerar Daniel 12:1 och beskriver detta som en tid av ”stor vedermöda”. Matteus 24:21,22

En förebild för denna ”stora och fruktansvärda Herrens dag” drabbade nationen Israel i den förödande kris som följde på deras nationella för a avvisande av Jesus, deras Messias. Under flera

hundra år efter att Malaki, den siste av Gamla testamentets profeter, hade förkunnat sitt budskap till det judiska folket, fanns det inga särskilda tecken på att Gud tog någon särskild notis om folkets vilsegång, inte förrän Johannes Döparen och efter honom Jesus trädde fram.

Genom dessa två Guds tjänares verksamhet uppmanades Israel till omvändelse och reformering, men uppmaningen lyssnade endast ett fåtal till (Joh 1:6-12). Johannes Döparen förutsade att om de inte lyssnade till uppmaningen till omvändelse och accepterade sin Messias, skulle en fruktansvärd katastrof drabba nationen.

Johannes vände sig särskilt till de skriftlärd, fariséerna och sadducéerna och sade: "Ni ormavkomlingar! Vem har varnat er för den kommande vreden? Bär frukt som passar omvändelsen. Och tro inte att ni kan säga till er själva: 'Vi har Abraham till far. Jag säger er att Gud kan uppväcka barn åt Abraham ur dessa stenar. Yxan ligger redan vid trädens rot, och varje träd som inte bär god frukt kommer att huggas ner och kastas i elden. Jag döper er med vatten till omvändelse. Men efter mig kommer en som är mäktigare än jag, vars sandaler jag inte är värdig att bära. Han kommer att döpa er med helig ande och eld.'" Matteus 3:7-11

Så beskrivs profetiskt en ”stor och fruktansvärd dag för Herren”, som Israel upplevde under åren 70-73 e.Kr. Den kom över nationen som ett uttryck för Guds missnöje över folkets synd och avgudadyrkan, som de inte ångrade, trots att de fick en sista och sista chans. Guds hämnd som på detta sätt visades resulterade i nationens undergång och en spridning av det judiska folket över hela världen, vilket skulle komma att pågå i nästan två tusen år.

Men den dag av nöd som drabbade Israel bleknar i jämförelse med den större vedermödan som förutsagts för slutet av evangeliets tidsålder – en ”tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan det fanns en nation”, som kommer över hela världen. (Daniel 12:1). Mer allmänt sett beror denna större manifestation av Guds hämnd på den ohämmade självskheten hos nationer, ledare – både politiska och religiösa – och samhället i allmänhet. Dessa har inte levt upp till de rättfärdiga principer som fastställs i Bibeln, och de har inte heller följt Jesu läror och exempel, som predikade och levde efter kärlekens lag. Matteus 22:37-40; Johannes 13:34,35

I stället har många människor och deras ledare främjat och deltagit i krig, revolutioner och alla typer av väpnade konflikter. De flesta har dyrkat sina många avgudar i stället för Gud. Under många århundraden av ” ” verkade det faktiskt som om Gud

inte brydde sig. Men nu har tiden äntligen kommit för honom att agera, att ingripa i människornas angelägenheter, och resultatet är en "tid av nöd", "Herrens stora och fruktansvärda dag".

Vår text förkunnar att före "Herrens dag" skulle profeten Elia sändas för att försöka genomföra en reform. Alla fromma israeliter väntade på den utlovade Messias och på den gudomliga regering som profeterna förutsagt att han skulle upprätta på jorden. Men här fanns tydligen en annan viktig personlighet, en "profet" som också måste komma och utföra ett omfattande reformarbete före "Herrens stora och fruktansvärda dag".

Det fanns ännu en annan personlighet, som israeliterna förstod det, som hade utlovats i Mose skrifter. I 5 Mosebok 18:15-18 talar Mose, under gudomlig inspiration, om en "profet, ... lik mig", som skulle ge folket det de önskade på Horeb, nämligen att Guds "röst" mot dem skulle upphöra så att de kunde leva. Israeliterna brukade tala om denne store man som "den profeten".

När Johannes Döparen började sin tjänst sände judarna präster och leviter för att fråga honom vem han påstod sig vara. Johannes förnekade att han var "Kristus", Messias. Då frågade dessa sändebud: "Är du Elias?" – eller Elia – med tanke på Malakis profetia. Johannes raka svar på denna fråga var:

”Jag är inte det.” Då frågade budbärarna: ”Är du den profeten? Och han svarade: Nej.” Johannes 1:19-21

Men när det gällde frågan om Johannes Döparen var den förutsagda Elias, avgjorde hans negativa svar till prästerna och leviterna inte helt saken. Ängeln som profeterade om Johannes födelse sade: ”Han skall vända många av Israels barn till Herren, deras Gud. Och han skall gå före honom [Jesus, Guds son] i Elias [grekiska för Elia] ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och de olydiga till de rättfärdigas visdom, för att bereda ett folk som är redo för Herren.” Lukas 1:16,17

Denna profetia identifierar inte Johannes Döparen definitivt som den förutsagda Elias. Den säger bara att han skulle utföra sitt ämbete i Elias ”ande och kraft”. Profeten Elias hade varit orädd och modig i sitt reformarbete i Israel, och det var i samma anda och kraft som Johannes kallade nationen till omvändelse. I många avseenden liknade Johannes arbete Elias, och det modiga sätt på vilket han utförde det var utan tvekan identiskt.

Med hänvisning till Johannes Döparen sade Jesus till folkmassorna: ”Om ni är villiga att acceptera vad jag säger, så är han Elia, den som profeterna sade skulle komma...” (Matteus 11:14). Här har vi återigen en kvalificerad identifiering av Johannes – ”Om ni är villiga att acceptera vad jag säger.” Vad Jesus

menade var att för dem som nåddes och omvändes genom Johannes tjänst var han den utlovade Elia. Detta tyder på att det reformationsarbete som beskrivs i Malakis profetia är nyckeln till dess förståelse, snarare än en viss person eller vissa personer som skulle kunna utföra eller åta sig att utföra det arbetet.

Vi använder uttrycket "åtar sig att utföra" medvetet, eftersom profetian i sig antyder möjligheten av ett initialt misslyckande och förklarar vilka konsekvenserna av ett misslyckande skulle bli – "annars kommer jag och slår jorden med en förbannelse". (Malaki 4:6). Med andra ord, om det reformarbete som beskrivs som att vända barnens hjärtan till fäderna och fädernas hjärtan till barnen skulle misslyckas, skulle en stor förbannelse komma över jorden, uppenbarligen som ett straff för dem som inte lyssnade till reformatorns budskap.

Vi har ett exempel på detta i fallet med Johannes Döparen och hans tjänst i Israel. Många lyssnade till hans uppmaning till omvändelse och blev därmed välsignade. Men majoriteten av nationen gjorde det inte. Eftersom de inte lyssnade till Johannes budskap var de inte beredda att acceptera Jesus som sin Messias, utan var villiga och redo att korsfästa honom. I genomförandet av Guds plan ledde detta till en katastrof för nationen. Inom bara fyrtio år, och med deltagande av några av dem som förkastat

Johannes och krävt att Jesus skulle korsfästas, kom den förutsagda straffen. Detta var förstörelsen av deras tempel och staden Jerusalem, och senare judarnas spridning över hela jorden. Lukas 19:41-44; 23:20-23; Matteus 23:27,38; 24:1,2

Fortsatt uppmaning till omvändelse

Eftersom Johannes Döparen, som Jesus förklarade, var den förutsagda Elia för dem som kunde ta emot det, och inte Elia för dem som inte svarade på hans budskap, är det uppenbart att vi inte på rätt sätt kan söka uppfyllelsen av Malakis profetia i och genom en enda individ. I stället används namnet "Elia" i profetian endast som en symbol för ett verk som liknar det som den ursprungliga Elia utförde. Detta var ett reformationsverk som manade till omvändelse, där Israels folk uppmanades att återvända till sin Gud och erkänna hans suveränitet över nationen.

Det förutsagda Elias verk skulle alltså vara att uppmana folket att omvända sig, reformera sig och erkänna att "himlens rike" var nära. (Matteus 3:1,2). Johannes Döparen påbörjade ett sådant verk, men det avslutades inte med honom. I Matteus 4:17 står det: "Från den tiden [efter Johannes tjänst] började Jesus predika och säga: Omvänd er, ty himmelriket

är nära.” Detta var samma budskap som Johannes tidigare hade förkunnat.

I Markus 6:12 läser vi att när Jesu lärjungar gick ut i tjänsten ”predikade de att människor skulle omvända sig”. Efter att den Helige Ande kom över församlingen på pingstdagen predikades fortfarande kallelsen till omvändelse. I sin predikan på pingstdagen sade Petrus till sin åhörare: ”Omvänd er och låt er döpas.” (Apg 2:38). I ett senare tal sade han: ”Omvänd er ... och vänd om.” (Apg 3:19). I sin predikan på Areopagen sade Paulus att Herren nu ”befaller alla människor överallt att omvända sig”. (Apg 17:30). När Paulus förklarade sin tjänst för kung Agrippa sade han att han ”först predikade för dem i Damaskus, sedan i Jerusalem och i hela Judeen, och också för hedningarna, att alla måste omvända sig från sina synder och vända sig till Gud och visa att de har förändrats genom de goda gärningar de gör.” Apg 26:20

Av dessa skriftställen framgår det tydligt att uppmaningen till omvändelse fortsatte från Johannes Döparen, med Jesus, de tolv apostlarna och hans efterföljare genom århundradena sedan pingstdagen, som alla deltog i den. Detta var det förutsagda Elias verk. Efter sin uppståndelse gav Jesus sina lärjungar i uppdrag att gå ut till alla nationer och predika evangeliet. (Matteus 28:19; Lukas 24:46-48). Detta innebär tydligt att budskapet

om omvändelse och omvändelse skulle fortsätta genom tjänsten av Herrens trogna efterföljare, den "lilla hjorden". (Lukas 12:32). Således har profetian om att Elia skulle komma före "Herrens stora och fruktansvärda dag" fortsatt att uppfyllas. Detta har varit särskilt tydligt i den tid vi nu lever i, eftersom de som följer i Kristi fotspår har vittnat vida om att "himlens rike" är nära och att dess välsignelser snart kommer att börja strömma till "alla nationer på jorden". 1 Mosebok 12:3; 22:18; Apostlagärningarna 3:25,26; Galaterbrevet 3:8

Världen ännu inte omvänd

Trots detta har världen i allmänhet genom tiderna, och även nu, inte lyssnat till Elias budskap om omvändelse och reformering, precis som Israel inte lyssnade till Johannes Döparen. I stället har världen fortsatt på sina allmänt syndiga, själviska vägar, utan att bry sig om den "förbannelse" som otyglad mänsklig själviskhet oundvikligen skulle bringa över alla nationer. Således, precis som en förbannelse föll över Israel, som ett resultat av att de inte omvände sig vid tiden för Jesu första ankomst, så befinner sig den nuvarande omvända världen under tiden för Kristi andra ankomst i nöd och vedermöda.

Världen har ännu inte omvänts genom evangeliet. Mörker täcker fortfarande jorden och "tungt mörker

folket” (Jesaja 60:2). Detta betyder dock inte att världen aldrig kommer att omvändas och att det förutsagda Elias verk aldrig kommer att lyckas. Guds visdom bestämde i förväg att det skulle vara nödvändigt för mänskligheten att gå igenom ”förbannelsen” av den stora vedermödan för att inse att ingenting mindre än det kommande messianska rikets rättfärdiga styre kan lyckas med att upprätta Guds vilja ”på jorden, såsom i himmelen”. (Matteus 6:10). När vi nu ser denna princip uppfyllas och ser den förutsagda ”förbannelsen” komma över världen, ser vi med tillförsikt fram emot upprättandet av Messias härliga rike. Hans rike kommer att upplysa världen och få folket att säga: ”Detta är vår Gud, vi har väntat på honom, ... vi ska glädjas och jubla över hans frälsning.” Jesaja 25:9

En vision om riket

I den förklaring som visades för Petrus, Jakob och Johannes får vi ytterligare en förtydligande och bekräftelse av symboliken kring Elia i profetiorna (Matteus 17:1-13). I den sista versen i föregående kapitel säger Jesus: ”Det finns några här som inte kommer att smaka döden förrän de har sett Människosonen komma i sitt rike.” (Matteus 16:28). I nästa vers, den första i kapitel 17 i Matteusevangeliet, läser vi: ”Sex dagar senare tog Jesus med sig Petrus och de två bröderna Jakob och

Johannes och förde dem upp på ett högt berg för att vara ensamma.” Detta var förklaringsberget.

När Jesus sa att några av dem som stod där inte skulle smaka döden förrän de såg honom i hans rike, menade han uppenbarligen att de skulle få en vision av riket, vilket tre av dem fick bara sex dagar senare. Detta var Petrus förståelse, för i det första kapitlet i sitt andra brev talar han om en riklig inträde i ”vår Herre och Frälsare Jesus Kristi rike” (vers 11). När det gäller detta härliga hopp tillägger han några verser senare: ”Vi har inte följt listigt uttänkta fabler när vi har förkunnat för er vår Herre Jesus Kristi makt och ankomst [grekiska: närvaro], utan vi har varit ögonvittnen till hans majestät. Ty han fick ära och härlighet av Gud Fadern, när en röst kom till honom från den högsta härligheten: ’Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag. Och denna röst som kom från himlen hörde vi, när vi var med honom på det heliga berget.” 2 Petrus 1:16-18

Det är tydligt att Petrus, Jakob och Johannes fick en vision av Kristi rike, och det är betydelsefullt att de i denna vision såg Mose och Elia tillsammans med Jesus. (Matteus 17:3). Det var Herrens sätt att säga att profetiorna om Elia och ”den profeten”, som skulle vara ”lik Moses”, skulle få sin verkliga och fullständiga uppfyllelse i Messias rike. Andra skrifter avslöjar att detta är Guds plan.

När Petrus, som var inspirerad av denna vision om riket, predikade sin välkända predikan om "tiden för återupprättelse [grekiska: återställande] av allt", och tillade att detta hade talats av "alla Guds heliga profeters mun sedan världens begynnelse", citerade han som ett av sina bevisstexter löftet som Herren gav om att uppväcka en stor profet lik Moses. (Apostlagärningarna 3:20-22). Petrus förstod alltså att profetian i 5 Mosebok 18:15-18 skulle uppfyllas under "tiden för återställandet av allt".

På förklaringsberget sade Jesus att Elia "verkligen kommer och skall återupprätta allt" (Matteus 17:11). I detta uttalande hänvisar Jesus till den slutgiltiga fullbordandet av Elias verk under hans kungarike och de välsignelser som detta kommer att medföra för alla familjer på jorden.

Genom Johannes Döparen inleddes detta verk, men han förkastades av majoriteten. Sedan förkastades Jesus och dödades. Detta verk har fortsatt under hela den nuvarande tidsåldern sedan pingsten, men de som förkunnat budskapet har också för det mesta förkastats och förföljts. Först när Kristi rike är etablerat i makt och härlighet, som så tydligt beskrivs i förklaringsvisionen, kommer det förutsagda Elias verk slutligen att fullbordas. Det är då som Guds bud kommer att återupprättas på jorden, och när hela mänskligheten, befriad från Adams fördömelse, kommer att väckas ur dödens sömn och ges en

möjlighet att återupprättas till mänsklig fullkomlighet och leva för evigt på den återupprättade jorden. Johannes 5:28,29; Romarbrevet 5:18,19; 1 Korinthierbrevet 15:21,22

Kungarikets två faser

Ur en annan synvinkel var det passande att Mose och Elia visades tillsammans med Jesus i den underbara visionen av riket. Mose, som lagstiftare och profet, och Elia, som reformator i Israel, är passande symboler för alla Guds trogna tjänare i forna tider. Alla dessa troens hjältar var Guds representanter under tiden före Kristi första ankomst. De upprätthöll principerna för gudomlig rättfärdighet i en syndig värld och led och dog för rättfärdighetens skull. Ändå var världen för det mesta inte imponerad av deras närvaro och tjänst. Hebreerbrevet 11:1-40

I Guds rike kommer det dock att vara annorlunda. Denna grupp av forntida och trogna Guds tjänare kommer då att uppväckas från de döda och bli den mänskliga a representanterna för den gudomlige Kristus i Guds rikets jordiska fas. Då kommer de att belönas genom att se det de stod för segra på jorden. Genom auktoriteten och kraften hos "den profeten", Jesus, som är större än Mose, kommer de att se Herrens kunskap fylla jorden "som vattnet täcker havet". (Jesaja 11:9; Habackuk 2:14). Då kommer de

rättfärdiga inte att förföljas. Å andra sidan kommer "hans [Guds] folks smälek att han ta bort", Jesaja 25:8

Gud använde Elia och hans reformationsarbete för att symbolisera kallelsen till omvändelse och till att acceptera jordens nye kung – Kristus. Därför kan vi med rätta betrakta Elia som en symbol för Kristi verk, tillsammans med den trogna "lilla hjorden" som segrade under hela evangeliets tidsålder, före deras respektive död. Under de senaste två tusen åren har det fortsatta budskapet om omvändelse och reformering som förkunnats för världen ännu inte vänt "fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna". Den faktiska fullbordandet av detta verk väntar på upprättandet av Kristi rike i makt och stor härlighet. Hur vackert detta visas genom Elias framträdande tillsammans med Jesus i den visionen om riket.

Unikt i den ursprungliga Elias erfarenheter var det faktum att han vid slutet av sin tjänst lyftes upp från jorden. Även om han inte faktiskt gick till en himmel av typen " ", antyder och symboliserar hans erfarenhet det faktum att den större Elias-klassen, efter att ha bevisat sin trofasthet i att vittna om evangeliet oavsett kostnaden, upphöjs till himmelsk härlighet i uppståndelsen för att delta med Jesus i den andliga fasen av hans härliga rike. Rom 8:16,17; 2 Timoteus 2:11,12; Uppenbarelseboken 20:6

I förklaringsynen har vi en underbar skildring av det messianska rikets jordiska och andliga faser, där Jesus själv kommer att vara den högsta ledaren och härskaren, "kungarnas Kung och herrarnas Herre". (Uppenbarelseboken 19:16). Det är genom riket som Elias verk att förena världen med Gud slutligen kommer att fullbordas för alltid. När detta verk är fullbordat, efter Kristi tusenåriga regering, kommer riket att överlämnas till den himmelske Fadern, så att han kan vara "allt i alla". Uppenbarelseboken 20:6-15; 1 Korinthierbrevet 15:25-28